

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/81/2018
Identifikačné číslo spisu: 1314207031
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1314207031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. F., bývajúceho v Q., adresa na doručovanie R., proti žalovanému LESY Slovenskej republiky, š.p., so sídlom v Banskej Bystrici, Nám. SNP 8, IČO: 36 038 351, zastúpenému Advokátskou kanceláriou MAJLING & NINČÁK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Palárikova 14, IČO: 35 960 728 a JUDr. Evou Hrinkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Hečkova 18, o uloženie povinnosti požiadať o posúdenie vplyvov výrubu na integritu chráneného biotopu a zdržať sa zásahov do neho bez schválenia z dôvodov podľa práva EU, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44 C 93/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2015 sp. zn. 9 Co 687/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uznesením z 31. júla 2014 č. k. 44 C 93/2014-73 konanie o návrhu žalobcu zastavil a zároveň rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľudovíta Štúra, 812 35 Bratislava, IČO: 42 181 810, na ďalšie konanie. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi priznal vrátenie súdneho poplatku za návrh vo výške 99,50 eur, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. Po právnej stránke aplikoval § 7 ods. 1, 2, 3, § 104 ods. 1 O.s.p., § 1 ods. 1 písm. a/, § 4 ods. 3, § 18 ods. 4, 10, 11, 12, § 20 ods. 1 písm. f/, ods. 2, 5, 6, § 54 ods. 1, 2 písm. g/ zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a skonštatoval, že v predmetnom prípade sa nejedná o občianskoprávnu vec v zmysle § 7 ods. 1, 3 O.s.p. a pre nedostatok právomoci konanie v zmysle § 104 ods. 1 O.s.p. zastavil a vec postúpil Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že neexistuje hmotnoprávny predpis (tak ako to ustanovuje § 7 ods. 3 O.s.p.), na základe ktorého by súd mal právomoc (t. j. neexistuje osobitné zákonné splnomocnenie) uložiť žalovanému žalobcom žiadanú povinnosť (dať si posúdiť vplyv výrubu stromov na integritu osobitne chráneného územia európskeho významu). Takúto právomoc má

Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, ktorému zákon č. 24/2006 Z.z. dáva oprávnenie rozhodnúť na základe podnetu žalobcu (t. j. podaného návrhu, ktorým sa obrátil na súd), či činnosť, ktorú uskutočňuje žalovaný v predmetnom chránenom území európskeho významu bude podliehať posudzovaniu podľa citovaného zákona a následne toto posúdenie vykonať. V tejto súvislosti tiež dodal, že v rámci správneho konania bude potrebné rozhodnúť aj o druhom návrhu žalobcu (zdržania sa výrubu stromov plánovaného do konca platnosti plánu starostlivosti o lesy pre ÚEV Devínska Kobyla schváleného 12. júla 2006 na obdobie 2006 až 2015 až do konečného schválenia výrubu plánovaného do konca platnosti tohto plánu starostlivosti o les v procese posúdenia vplyvov výrubu stromov na integritu osobitne chráneného územia európskeho významu). Súd prvej inštancie uzavrel, že pri posudzovaní vplyvu výrubu stromov na integritu osobitne chráneného územia európskeho významu nejde o vzťah občianskoprávny, ale ide o vzťah verejnoprávny (t. j. postavenie subjektov tohto právneho vzťahu nie je rovnocenné), keď charakteristickým znakom občianskoprávných vzťahov je predovšetkým rovnocenné postavenie. Oblasť posudzovania vplyvov na životné prostredie je v kompetencii Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, ktoré je orgánom kompetentným rozhodnúť o podnete žalobcu. O náhrade trov rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 31. marca 2015 sp. zn. 9 Co 687/2014 uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd dospel k totožnému názoru ako súd prvej inštancie, že vzhľadom na obsah podaného návrhu na začatie konania sa v prejednávanej veci nejedná o občianskoprávnu vec, preto súd prvej inštancie predmetný prípad správne právne posúdil. Konštatoval, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa okresný súd vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné, pričom odvolací súd s a s jeho závermi stotožnil a v podrobnostiach na tieto poukázal. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd poznamenal, že ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby sa domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Výplývajúca z historicky daného a v SR ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou. Rovnako odvolací súd dodal, že zastavenie konania z dôvodu chýbajúcej právomoci súdu podľa § 103 a § 104 O.s.p. za situácie, keď pre tento procesný postup súdu bol zákonný dôvod, nie je odňatím možnosti účastníkovi konať pred súdom. Podľa názoru odvolacieho súdu k odňatiu možnosti konať pred súdom napadnutým uznesením o zastavení konania pre nedostatok procesnej podmienky (právomoci súdu) v predmetnej veci nedošlo, pretože záver súdu prvej inštancie o tejto otázke je správny. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že argumentácia žalobcu uplatnená v jeho odvolaní je právne irelevantná a nespôsobilá spochybníť správnosť záverov napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v nadväznosti na § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. Podľa neho je nesprávny právny záver súdov o nedostatku ich právomoci rozhodnúť v oblasti životného prostredia, pretože túto právomoc založilo právo EÚ (smernica Rady č. 92/42/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich rastlín) a takisto ju podporila rozhodovacia prax ESD, čo má nevyhnutne prednosť jednak pred právom SR a najmä pred doktrínalnym - orientačným výkladom druhov práva a právnych vzťahov ako ho použil súd. Tiež namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, čím v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. porušil aj procesnú povinnosť podložiť rozhodnutie zrozumiteľnými úvahami, a to presvedčivo a logicky, ktoré uvedené porušenie § 157 ods. 2 O.s.p. predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom. Žiadal uznesenie odvolacieho súdu zmeniť a vydať rozsudok v znení: „žalovaný je povinný požiadať o posúdenie vplyvov plánovaného výrubu na integritu chráneného biotopu kyslomilné bukové lesy v osobitne chránenom území európskeho významu Devínska Kobyla podľa smernice Rady č. 92/43/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich rastlín; žalovaný je povinný zdržať sa akéhokoľvek zasahovania do tohto biotopu bez schválenia zásahu z dôvodov predpokladaných podľa

smernice.“

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie zamietnuť, nakoľko nie sú dané dôvody dovolania. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 427 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (5. júna 2015), t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť podaného dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

8. Dovoláním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie prípustné, boli uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolateľom napadnuté uznesenie nemá znaky uznesení, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach.

9. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, len ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. výslovne nenamietal a vady tejto povahy nevyšli ani v dovolacom konaní najavo; nepreukázané boli tiež vady konania žalovaným namietané (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

10. Žalobca namietal, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorá podľa jeho názoru spočívala v tom, že je nesprávny právny záver súdov nižšej inštancie o nedostatku ich právomoci rozhodnúť v oblasti životného prostredia, pretože túto právomoc založilo právo EÚ (smernica Rady č. 92/42/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich rastlín), čím mu odňali možnosť konať pred súdom a tým sa domáhať súdnej ochrany svojho práva. Taktiež namietal nevysporiadanie s a s jeho argumentáciou, nedostatočné odôvodnenie a rozpor s § 157 ods. 2 O.s.p. (nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu).

11. Vzhľadom na vyššie uvedené a s prihliadnutím na námietky žalobcu, dovolací súd najskôr skúmal, či v danom prípade súdy nižšej inštancie dospeli k správne mu záveru, že vec nepatrí do právomoci súdu a teda, či odvolací súd potvrdením rozhodnutia súdu prvej inštancie o zastavení konania odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

12. Právomoc sa všeobecne posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu (v tomto prípade súdu) riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie. Právomoc súdov vymedzovalo ustanovenie § 7 O.s.p. V zmysle § 7 ods. 1 O.s.p. platilo, že súdy v občianskom súdnom konaní prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Podľa § 7 ods. 2 O.s.p. platilo, že súdy v občianskom súdnom konaní preskúmavali aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodovali o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ako to ustanovil zákon (§ 7 ods.

3 O.s.p.).

13. Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Pre vyriešenie otázky, či konkrétna vec patrí do právomoci súdu, je vždy nevyhnutné zistenie, z ktorého právneho vzťahu žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, resp. nároky (predmet súdneho konania, pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 135/2009, 2 Cdo 984/2015, 3 Cdo 281/2013, 3 Cdo 291/2013). Napokon zisťovanie danosti právomoci občianskoprávných súdov sa spravuje zásadou, že to, či právny vzťah a jeho riešenie patrí do právomoci občianskoprávných súdov alebo nie, závisí od obsahu daného právneho vzťahu (materiálnoprávny aspekt) nie od okolností, či predpis upravujúci vzťah je z legislatívneho hľadiska súčasťou toho či onoho súkromnoprávneho odvetvia (formálny aspekt), viď Zo súdnej praxe č. 1/2005.

14. V posudzovanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému návrhom doručeným na súd 25. marca 2014 (ďalej aj „návrh žalobcu“) uloženia povinnosti žalovanému dať si posúdiť vplyv výrubu stromov na integritu osobitne chráneného územia európskeho významu, konkrétne v zmysle petitu žalobného návrhu (č. 1. 3 a č. 1. 42 spisu), pričom podľa jeho názoru právomoc súdov konať v tejto veci založilo právo EÚ (smernica Rady č. 92/42/EHS o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich rastlín).

15. Smernica Rady 92/43/EHS (pozn. dovolacieho súdu správne číslo smernice „92/43/EHS“) z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (smernica o biotopoch - Habitats Directive) bola implementovaná do nášho právneho poriadku do viacerých zákonov, nariadení a vyhlášok, konkrétne bola implementovaná do zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny (viď príloha 2 bod I. uvedeného zákona, čl. 6 smernice do § 28 uvedeného zákona, v ktorom ods. 4 posledná veta odkazuje na osobitný právny predpis, a to zákon č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej aj „zákon č. 24/2006 Z.z.“).

16. Podľa § 19 ods. 2 a 3 zákona č. 24/2006 Z.z. príslušný orgán začne konanie o podnete z vlastného podnetu alebo na základe odôvodneného písomného podnetu. Odôvodnený písomný podnet je oprávnený podať ktokoľvek. Ak sa konanie o podnete začne na základe odôvodneného písomného podnetu, konanie o podnete sa začína dňom jeho doručenia príslušnému orgánu.

17. Podľa § 54 ods. 1 a 2 písm. g/ zákona č. 24/2006 Z.z. ministerstvo je ústredný orgán štátnej správy v oblasti posudzovania vplyvov na životné prostredie. Ministerstvo vo veciach posudzovania vplyvov na životné prostredie rozhoduje na základe podnetu podľa § 19 o posudzovaní činností neuvedených v prílohe č. 8.

18. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je tak zrejmé, že o návrhu žalobcu uložiť žalovanému žalobcom žiadanú povinnosť (dať si posúdiť vplyv výrubu stromov na integritu osobitne chráneného územia európskeho významu) má právomoc rozhodovať Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky s účinnosťou od 1. februára 2006 v zmysle zákona č. 24/2006 Z.z. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ je teda podľa zákona č. 24/2006 Z.z. daná právomoc iného orgánu (Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky), nie je daná právomoc súdu na konanie o rozhodnutie o návrhu žalobcu v zmysle § 7 O.s.p. Je tak správny záver súdov nižšej inštancie, že neexistuje hmotnoprávny predpis (tak ako to ustanovuje § 7 ods. 3 O.s.p.), na základe ktorého by mal súd právomoc (t. j. neexistuje osobitné zákonné splnomocnenie) uložiť žalovanému žalobcom žiadanú povinnosť (dať si posúdiť vplyv výrubu stromov na integritu osobitne chráneného územia európskeho významu), nakoľko túto právomoc má podľa zákona č. 24/2006 Z.z. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky. Preto právne posúdenie otázky právomoci súdu podľa § 7 O.s.p. odvolacím súdom je správne, dovolací súd sa s ním stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Dovolateľ preto neopodstatnene namietal, že je daná právomoc súdu rozhodnúť o jeho návrhu.

19. Dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či dovolateľovi bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Odňatím možnosti pred súdom konať sa rozumel nesprávny

procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)], čo sa v danom prípade nepotvrdilo.

20. Najvyšší súd v o svojich viacerých rozhodnutiach už uviedol, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (vid' napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

21. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorou dovolateľ odôvodnil prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., dovolací súd poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

22. K nepreskúmateľnosti (nedostatku v odôvodnení rozhodnutia) súdu nižšej inštancie, dovolací súd ďalej poznamenáva, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a je aktuálne aj v danom prípade.

23. Najvyšší súd skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Vzhľadom na obsah spisu a dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o výnimočnosť, aby písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, ktorá skutočnosť by zakladala prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolaním napadnuté rozhodnutie spĺňa zákonom požadované náležitosti (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p. vo väzbe na § 167 ods. 2 O.s.p. a § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.), keď treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu s rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie pre jeho vecnú správnosť vo výroku (§ 219 ods. 1 O.s.p.), čo znamená komplexnú správnosť potvrdzujúceho rozhodnutia z hľadiska skutkových a právnych dôvodov, potom ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, môže (ale nemusí) s a v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosť napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Uvedená právna úprava teda dovoľuje odvolaciemu súdu pri odôvodňovaní svojho potvrdzujúceho rozhodnutia, ak sú súčasne splnené dve podmienky - ak je výrok vecne správny a v celom rozsahu sa stotožňuje aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, že nemusí opakovať podstatnú časť z odôvodnenia súdu prvej inštancie, ale stačí, ak v odôvodnení rozhodnutia iba poukáže na správnosť skutkových zistení a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu potom neobstojí námietka dovolateľa, že odvolací súd nezdôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk. Napokon treba

dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

24. Pre úplnosť a tiež vzhľadom na nedôvodnú námietku dovolateľa o nevyrovnaní sa s jeho odvolacími námietkami odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

25. Napokon dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

26. Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej nesprávnosti tvrdenej dovolateľom a nevyšli najavo ani iné nedostatky uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p.; prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 veta druhá CSP neodôvodňuje. O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.